

Mašovičtí nezapomínají

Dokončení ze str. 1

Ovládal několik jazyků a o diabetu psal vědeckou práci. Odlišoval se tím, že dovedl léčit lidi jak po stránce tělesné, tak i duševní a duchovní. Díky svému celostnímu přístupu dokázal diagnostikovat některé nemoci bez přístrojů, například jen podle charakteru vlasů, odstínu kůže nebo z očí. Mnozí kolegové za ním pro jeho výsledky chodili na konzultace a doktor Opálka s nimi ochotně spolupracoval. Už tehdy vynikal láskou k lidem a ochotou pomáhat potřebným. Už v Opálkově lékařské kariéře můžeme pozorovat jeho velkou lásku a úctu k Bohu, kterou dokázal nenásilně rozdávat kolem sebe.

O životní zvrat se Ottu Opálkovi postaral předlistopadový režim. Jeho způsob léčby, ale i náboženské přesvědčení se brzy staly trnem v oku komunistických funkcionářů. Následovalo vykonstruované obvinění ze spolupráce s nepřátelskými agenty a nespravedlivé odsouzení na třiadvacet let vězení. Doktor Opálka nakonec strávil v komunistických kriminálech osm roků. Ani ve vězení se nevzdal víry, podle níž také žil. Nemocným spoluvězněm pomáhal prostředky, které byly dostupné. Když někdo nestál pracovněmu tempu a měl být potrestán, Otto Opálka často převzal „provinění“ na sebe, a trávil pak dny a noci ve sklepení bez jídla a pití. Krutým zacházením dokonce přišel o všechny zuby. Když se pohyblý a s podlomeným zdravím vrátil, o svém věznění

mluvit nechtěl. Na dotazy reagoval slovy: Pán Bůh věděl, proč tam poslal.

Další roky působil MUDr. Otto Opálka jako řadový lékař na různých místech. Ale už ve vězení došlo k jeho rozhodnutí stát se knězem. V roce 1968, ve svých třiapadesáti letech, byl přijat na Teologickou fakultu v Olomouci a o čtyři roky později byl vysvěcen na kněze řádu lazarisťů. Ačkoliv lékařskou praxi opustil, lékařem být nepřestal. Nadále pomáhal a radil nejen pacientům, ale i kolegům, kteří se na něj obraceli s prosbou o radu.

Po vysvěcení se v roce 1973 stal duchovním správcem v Mašovicích, kde pak působil patnáct let až do své smrti v roce 1988. Kromě Mašovic měl otec Opálka na starosti také Bezkov a farnosti Hradiště a Citonice. V krátké době se pro svou pokornou, radostnou moudrost a dobrotu stal vyhledávaným duchovním vůdcem mnoha lidí.

Mnohá svědectví dokládají, že setkání s Ottou Opálkou často měnilo životy. Určitě není náhoda, že když se před časem ptali brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho, kdo z místních osobností by mohl být jednou blahověstěn, jmenoval také MUDr. Ottu Opálku. Takové lidi je třeba si připomínat trvale.

Zpracoval: -TIK-

Plukovník Alois Šoba

Alois Šoba se narodil 13. listopadu 1911 rolníkovi Františku Šobovi a jeho ženě Marii. Chla-

pec dobře prospíval v mašovicke obecné škole, a není divu, že jej rodiče poslali studovat do Znojma na reálné gymnasium, kde se projevily jeho nadprůměrné schopnosti zvláště v matematice. Zde se seznámil se svým budoucím spolubojovníkem u RAF Adolfem Zeleným.

Alois Šoba se v době studia na gymnáziu rozhodl pro vojenskou kariéru. Po maturitě a základní vojenské službě se přihlásil na důstojnickou školu, kterou absolvoval roku 1937 a byl vyznamenán jako poručík dělostřelectva. Mezinárodní situace se v té době stále zhoršovala. Následky nešťastných rozhodnutí po první světové válce, hospodářská krize a a vzhledem k důsledkům dalších okolností se začal svět přibližovat k další světové válce. Toto vše mladý poručík Alois Šoba vnímal velmi intenzivně.

Po obsazení Československa 15. března 1939 nastala pro Šobu z hlediska rozhodování, jak bránit vlast, nejbežvyhodnější situace. Byl demobilizován a stál před rozhodnutím co dále. Při všem, co je mi svaté... i život svůj ochotně dám na ochranu vlasti a za její svobodu. Tak roku 1932 přísahal a tohoto svého závazku si byl plně vědom. Nebyl vojákem, který jen čeká, až dostane rozkaz. Věděl, že přísaha platí, i když rozkazy nepřicházejí. V roce 1940 se snažil odejít z protektorátu. Po neúspěšném pokusu o průchod do Jugoslávie, kde v Bělehradě stále působil naše velvyslanectví, byl vrácen na Sloven-

sko. Další pokus již byl úspěšný a nekonečnou cestou přes Bejrút a Marseille dorazil do Francie, kde se ještě v létě roku 1940 stačil účastnit ústupových bojů v řadách československé armády. Na poslední chvíli se mu pak podařilo uniknout do Anglie. Jednalo se o ústup, ale statečný proti naprosté převaze wehrmachtu, kterému byly způsobeny velké ztráty.

Vzhledem ke kvapnému odchodu z Francie spojeným se zmatky, které při evakuacích panovaly, nebyl Alois Šoba zařazen k československým jednotkám ve Velké Británii, ale k jednotkám britským. Byla to chyba, administrativní šotek, napravit se jí do konce války nepodařilo. Nakonec tento omyl zřejmě napomohl, že se Aloisovi Šobovi po válce vyhnuly ty nejhorší perzekuce – nebyl na seznamech našich zahraničních vojáků.

Do vlasti se vrátil v srpnu 1945 živ a zdrav, jistě vyčerpaný, ale na druhou stranu zase nepochybně s pocitem splněné povinnosti. Pro Československou armádu se rázem stal prvotřídním vojenským odborníkem, navíc velitelem s bojovou zkušeností.

To vše samozřejmě jen do února 1948. Následoval nucený odchod z armády, poté jen podřadná zaměstnání. Poslední satisfakcí jeho života byla rehabilitace v roce 1968.

Alois Šoba zemřel v roce 1969, den před svými osmapadesátými narozeninami. Byl to člověk, který vykonal neocenitelnou službu své vlasti, byť po jistou dobu oficiálně neuznanou. Zpracoval: -eis-

Bezpečnost občanů na prvním místě

ZNOJMO | V úterý odpoledne rozdávala Městská policie retro-

Byli poučeni o nové povinnosti chodců při pohybu po neosvětle-

Poka

STRA...
vykáce...
Jedná...
centim...
kých. M

Krad

SLATI...
do zem...
kusů ze...
Způsob

Chla

ZNOJM...
rošově...
strážní...
vadž ob...
prostran...
řešila o...
vyhlášk...
že k cizí...
není nal

Z pol

CHVAL...
v sobotu...
Rakušan...
vyjel ze...
střechu a...
při této a...
níkem d...
neopatr

Řítil s

OLEKS